

steklega psa popadenih. Oni, katerih rane so bile izžgane z razbeljenim železom, so vsi pomrli, oni pa, katere je z česnjem ozdraviljal, so popolnoma okrevali. Skuhal je glavico česnja v 720 gramih vode tako, da se je na 500 gramov vkuhala. Od te tekočine je dajal, ko se mu je brž ko mogoče popadena rana s čisto mrzlo vodo izprala in s stolčenim česnjem iztrla in ž njim obezala, vsak dan po 60 gramov. Razun tega je moral bolenik na tešče po dve glavici česnja na dan s kruhom pojesti. Brž ko ga je besnost pograbila, so se celi čopi česnja pred njega položili, katere je, dokler je besnel, grizel in žvekal, tako da je naposled od česnja, rekel bi, ves omamljen postal.

Po neki naključbi se je v novejšem času na te skušnje zopet pozornost širjih krogov obrnila. Nek mlad kmet je bil namreč od steklega psa popaden. Djali so ga v neko čumato, v kateri je ob stenah dosti česnja v dolgih kitah spletenega za sušenje viselo. Besneč kmet je česnjeve kite raz sten potrgal, česenj žvekal in grizel, ter je propal naposled v neko nezavedno omamo, iz katere se je pre zdrav zopet probudil.

Če damo tudi veljati, da ti poročili obeh zdravnikov ne morete še za dokaz veljati, da je česenj tako rekoč nezmotljivo in gotovo zdravilo v ti strašni bolezni, vendar pa tudi nemožnost njegovih učinkov ni dokazana in želiti je, da se stvar poskuša in dalje zasleduje.

Petelin, ki si perje iz repa piplje.

V tem slučaju je malo kaj pomagati. Sve-tuje se, da se perje v repu s kako smrdečo stvarjo namaže, morda s katranom, petrolejem ali s čem takim. Morebiti kaj pomaga.

Sejmi. 23. aprila: v Ptuj; 24. aprila v Mozirji; 25. aprila pri sv. Jurju na Ščavnici, v Vuzenicah; 27. aprila v Kozjem, v Šmarji pri Jelšah.

Dopisi.

Iz Maribora. (Pri občnem zboru družbe duhovnikov) dne 14. t. m. se je sešlo 22 družbenikov, ki so za bodočo triletno dobo 1885—1887 izvolili naslednjih 7 odbornikov, z ozirom na večino glasov tako razvrstjenih: Kosar, Dr. Križanič, Hrg, Ogradi, Modrinjak, Dr. Pajek, Žičkar.

Odbor se je sešel o prvi priliki po dokončani seji in se vstanovil tako-le: Predsednik Fran Kosar, predsednikov namestnik Lovro Hrg, denarničar dr. Ivan Križanič, in za tajnika je bil izmed družbenikov izvoljen in z ozirom na § 14 društ. prav. v odbor poklican profesor Anton Ribar. Odbor šteje tedaj za bodočo dobo 8 udov.

Izmed obravnav občnega zbora naj dostavimo to-le:

Se pred volitvo so izrekli vlč. g. stolni dekan Ignacij Orožen, od začetka družbe njeni odbornik in od l. 1878 tudi njeni denarničar, da jim sedanja premnoga opravila ne dopuščajo, sprejeti nove volitve. Zbor temu ni mogel vgovarjati, zato pa jim je izrekel za mnogoletni trud in ljudomilo sodelovanje najtoplejšo zahvalo.

Občni zbor je vzel na dalje z veseljem na znanje poročilo o stavljenju društvenega hrama v Dobrnskih toplicah, ter je votiral navdušeno zahvalo č. g. dekanu Korlu Gajšek za njegovo požrtvovalnost v blagor družbe.

V zadevi spremembe društ. pravil pa se je poročalo to-le:

Iz 18 dekanij ni došlo nobenih nasvetov spremembe; znamenje, da so tamošnji družbeniki s pravili zadovoljni.

Štiri dekanije: sv. Jurij na Ščavnici, sv. Lenart, Šmarje in Zavrče pravila izrečno hvallijo, in iz Št. Lenartske dekanije en sam družbenik drugi točki § 11 oporeka, toda neopravičeno.

Tedaj le iz dveh dekanij, iz Celjske in Novocerkovske so došli prav za prav nasveti na spremembo. Toda v Celjski dekaniji, ki je takrat štela 13 družbenikov, so le 4 gg. premembe nasvetovali, 7 pa se jih je pismo izreklo zoper vsako premembo. In tudi v Novocerkovski dekaniji jih je med 14 družbeniki le 6 premembe nasvetovalo.

Pri tem položaju je imel odbor pravico, občnemu zboru predlog staviti na prehod k dnevnemu redu. Vendar pa tega ni storil, temveč je v slednji seji l. 1884 sklenil, občnemu zboru vestno poročati od §. do §. vse nasvetovane premembe, naj potem vkrene, kakor mu drago.

Občni zbor pa je nasvete poslušal le do §. 7 in vse odbivši sklenil, čez še ostale nasvete prestopiti na dnevni red.

Predsednik je prosil, naj bi zbor še enkrat v podrobni pretres vzel nasvet, ki veli, da naj se za vselej izpusti, ali vsaj začasno (na $\frac{1}{4}$ ali $\frac{1}{2}$ leta) ustavi določba § 6 Nr. 3: „Kdorkoli bi pozneje, kakor je tukaj rečeno, pristopiti hotel, plača toliko goldinarjev letnine, kolikor let je svoj pristop odlagal“; kajti dopričano je, da mnogi duhovniki le zato niso družbi pristopili, ker so se bali, da se bode pri obravnavi nove kongruie tudi premoženje podpornih društev v poštev jemalo. Zdaj ko je minister za uk in bogočastje v imenu vlade v državnem zboru zagotovil, da se tega ni bati, pa bi pristopili morebiti mnogi, ako bi jih doplačilo zamujene letnine ne strašilo. To vvaževajé, je občni zbor sklenil, naj določba ostane, kakor je, odbor pa naj ima pravico, kedar se mu dozdeva vmestno, doplačilo zamujene letnine spregledati. Ta polaj-

šava naj služi vsem duhovnim bratom, ki še zvnaj družbe stojé, kakor pristréno vabilo k pristopu, kakor ga je izrekla tudi diecezna sinoda v svojem 14. dekretu.

Po nasvetu nekega odbornika se tudi letno poročilo z računom ne bode dalje priobčevalo kakor priloga „Slov. Gosp.“, ampak pótém dekanjskih uradov vsem duhovnikom naše škofije.

Pri sv. Pavlu v Savinjski dolini. (Smrt.)

Na praznik od mrtvih vstalega Odrešenika smo v grob položili našega Andreja Kolariča, katerega je Bog na veliki petek bil k sebi poklical na plačo za zvesto službo. Tako upamo; saj je rajni „Andrejec“ res lepo gospodaril s talenti od Gospoda mu izročenimi, ter je po človeško sođeč, lahko dal račun o svojem hiševanju. Znan je bil Andrej Kolarič ne samo domačim okoličanom temveč tudi mnogim rojakom našim, in prepričani smo, da bode vsak njegov znanec rad pritržil besedi: Bil je pošten mož. A to je gotovo najlepši glas, katerega mu morejo še po smrti dati ljudje; Bog pa je, kateri preiskuje srce človeško. Nadejamo se, da je njegovo ime zapisano v knjigi večnega življenja; a gotovo zapisano ostaje v listju krajevne zgodovine naše. Kakor veren sin sv. matere katol. cerkve, tako je bil pokojnik tudi zvest sin slovenskega naroda. Zato časten mu spomin tudi v tem listu, katerega naročnik in marljiv čitatelj je bil naš Andrej!

Iz Ponikve. (Nemškutarške spletke, krajni šolski svet.) Nemškutarji imajo zvit rep. Nehoté se mora človek čuditi njih prekanjenosti in brezsrčnosti, s katero si prizadevajo, da bi razširili svojo liberalno modrost med slovenskimi kmeti. Vsako sredstvo jim je no volji in če jim eno odreče, hitro si v svojej prebrisanosti izmislijo drugo. Tako so hoteli pri nas narediti podružnico za razpečanje lažilističa „kmetskega prijatelja“. Ali spodletelo jim je. Celjski nemškutarji namreč oddali so tukajšnjemu slovenskemu trgovcu mnogo lističev, da jih porabi pri zavijanju blaga. češ: tako bode list gotovo in po prav nedolžnej poti prišel v roke kmetu. Ali ni to velika zvijačnost? Nemškutarji dobro vedó, da slovenski kmet rad bere in da bi morda sčasoma se le nalezel njihovega duha, če bi zdaj pa zdaj dobil kak kos take hrane za vžitek. Mi radi verjamemo besedam trgovca, da v prvem hipu ni slutil nič hudega ter ni sprevidel namena nemškutarjev, ja, mi ugovarjamo celo, da bi bil on njih privrženec, sumljivo se nam pa zdi, zakaj ni hotel „Kmetkega prijatelja“ zamenjati z listoma „Slov. Narodom“ in „Slov. Gospodarjem“, katera sta se mu hotela dati v zameno? — „Kmetki prijatelj“ prihaja pa tudi od drugod na Ponikvo in ima tukaj zelo dobrega in urnega poverjenika. Veliko listov pride tudi iz Šmarija in kakor zanesljive osebe pravijo, naravno iz rok

osobja, ki ima sicer vse drugo opravilo. Odkod pa osobje te liste dobi, nam je jasna uganka. — Zadnjo nedeljo morala bi biti tukaj volitev načelnika krajnemu šolskemu svetu. Prišli so bili vsi udje kraj. šolskega sveta razun enega, to pa je bilo možu, ki svojo globoko modrost zajema iz „Tagespošte“ in „Deutsche Wacht“ (slovenskega lista še ni nikdar prebral) dovolj, da je oblastno določil nesklepčnost seje. Kmetje so mu milostno prikimali „oni že vejo“ ter se razšli. Volitev je sedaj preložena na soboto 25. t. m. Upamo da se tedaj kmetje ne bodo dali vgnati v kozji rog in da bodejo volili enega iz svoje sredine, ne pa „gospoda“, ki še ni nikdar odločno pokazal svoje narodnosti.

Za danes dovolj, gospod urednik, ko se bodem zopet oglašil, poročal Vam bodem veliko zanimivega, tedaj bodem posegel malo globlje v vrečo in privlekel iz nje jako pisane reči.

Iz Celja. (Slovenske stranke in nemško uradovaje.) Prijatelj izmed kmetov nam piše: Dva soseda sta se pogodila, da ima eden od njiju pravico, iz zemlje drugega „nakop“ za svoj vinograd jemati. Vsak Slovenec ve, kaj je nakop pri vinogradih. Gospodje pri dotični sodnji pa tega niso vedeli, in ker se tem gospodom v prid nemško uraduje, zapisali so pri sodnji v svoji nemščini, da ima posestnik vinograda pravico „listje“ za svoj vinograd s sosedove zemlje jemati. — Tu ga imate! Kaj je nakop, kaj pa zopet listje? Tudi ta dogodek kaže, kako škodljivo je za Slovence nemško uradovati. In vendar vse naše zastopnike, ki nam slovensko pišejo, križem gledajo.

Na Paki. V naši vesi imamo dve prodajalnici; v obeh se dobiva izvrstno blago po primerni ceni in tudi postrežba je dobra; le napis nad eno prodajalnico se nam nikakor ne dopade, ker je — nemški. G. prodajalec sam je Slovenec, kupci so tudi izključljivo Slovenci; zato želimo vsi, da se nemški napis odstrani ter se s slovenskim nadomesti. Bilo bi to njemu in občini v čast, ljudstvu pa v spodbudo.

Opazovač.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj so se poslanci državnega zbora še enkrat zbrali v cesarskem dvoru k prestolnemu govoru, s katerim zaključijo presvitli cesar šestletno zasedanje. V tem govoru izrekuje cesar najpred svojo zahvalo državnemu zboru za njegovo požrtvovalnost in pravo uvaževanje državnih koristi: potem naštevajo njegova dela in uspehe, pred vsem pospeševanje duševnih zadev avstrijskih ljudstev po dobro premišljenih sklepih o poduku in vzgoji mladine, o ustanovljenju in razširjanju učilišč, o pospeševanju obrtnijskega poduka in zboljšanju duhovniške plače; omenjajo